

ЕВЕРЕСТИ ЖІНОЧОЇ ДОЛІ

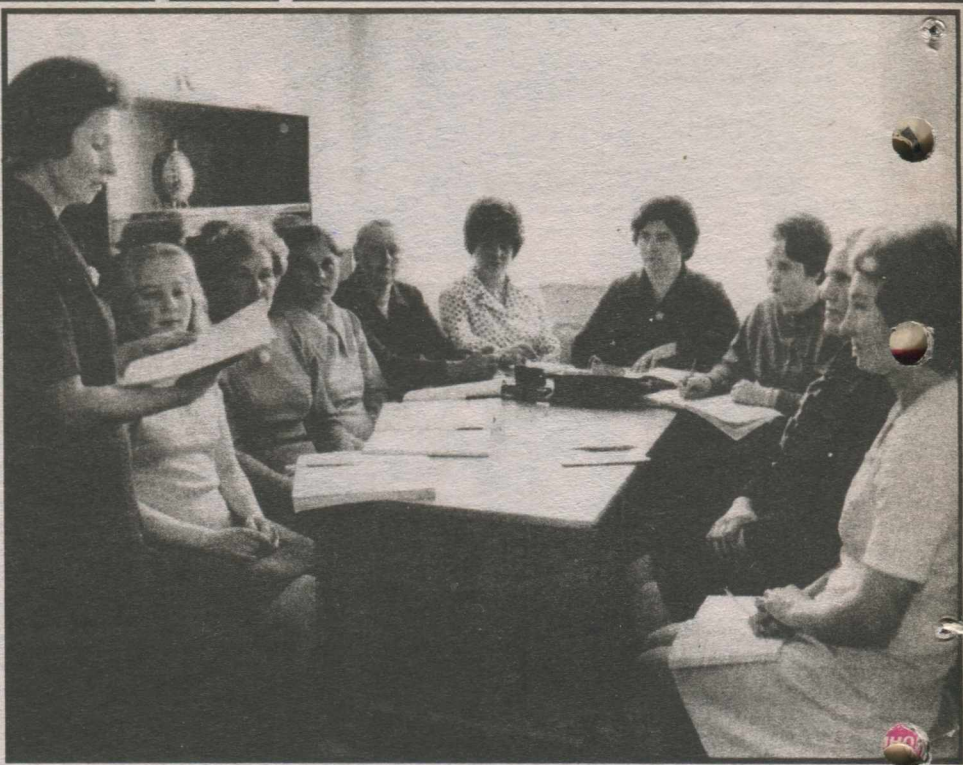
Від хрущовських подій і до днів нинішніх перебуває у вирі подій млинівчанка Валентина Кучеренко. Громадській активності цієї жінки можна тільки позаздрити.

Колись не задумувалася над висловом «багата біографія». Мабуть, не до того було, щоб занурюватись у його філологічно-філософську сутність. Коли ж і серцем, і розумом опанувала цю мудрість, то спіймала себе на думці, що не тільки добре знаю людину з біографією, насиченою численними подіями життя, а тривалий час з нею тісно співпрацюємо. Веду мову про голову ради ветеранів селища Валентину Петрівну Кучеренко, котра на цій посаді, як, до речі, і на інших, горить полум'ям життєстверджуючої любові до людей і нестерпним бажанням засвітити у їх долях вогники надії і віри у завтрашній день...

А зірочка її життя вперше спалахнула 26 червня 1933 року в родині селян у Баранівці Малинського району на Житомирщині. Шкільну науку засвоїла у Скуратівській середній школі. Втім, у десятому класі виявили бажання навчатися лише... 6 учнів, тож сімнадцятирічна Валентина вступила до Костопільського педучилища. Після студентських літ викладала математику у Черницькій семирічці. Перед вступом до Львівської вищої партійної школи в 1956 році очолювала Корецький райком ЛКСМ України, обиралася депутатом районної ради.

Після навчання у ВПШ призначили заввідділом культури у Демидівському районі. Власне, цей період життєпису Валентини Петрівни насичений різноголосими призначеннями: працювала в оцадкасі, завідуючою Лішнянською початковою школою, обиралася завідуючою позаштатним відділом по роботі з жінками, який організовував роботу жіночих рад колгоспів, дошкільних та медичних закладів на селі. І, головне, кипуча енергія цієї жінки нуртувала на всіх ділянках доручених справ.

У 1962 році у зв'язку з територіальною реформою Демидівський район зник з карти Рівненщини, а Валентину Петрівну разом з чоловіком – Петром Васильовичем Плевако перевели на роботу у наш райцентр. І млинівський період біографії теж сплетений із чисельних життєвих злетів та благородних справ. Із 1963 року очолювала дитсадок, у якому було 5 груп, а в 1964 році у так званому попівському домі додатково відкрили ще дві групи. З 1967 року дошкільний заклад

одержав статус дитсадку №1, бо на той час у райцентрі відкрили дитсадок №2.

І в Млинові Валентина Петрівна завідувала позаштатним відділом по роботі серед жінок. Жіноча рада докладала руки до благоустрою селища, допомагала літнім самотнім людям, організовувала виставки квітів. У 1965 році стартувала її депутатська одиссея, яка, за виключенням одного скликання, тривала більш як три десятиліття – аж до 1999 року. І упродовж цих скликань – від Хрущова і до Кучми – головувала у соціально-побутовій комісії, курувала побутове обслуговування, громадське харчування, торгівлю, дошкільні заклади, побутові умови студентів зооветеринарного технікуму, установи культури. Майже на кожне засідання виконкому селищної ради ця вродлива, ділова і скромна жінка готувала свій депутатський доробок із пропозицій, планів, намірів, які, безперечно, реалізовувалися у життя. Донині на вістрі пам'яті Валентини Петрівни щемкий і приємний спогад: коли виконком селищної ради очолював Володимир Зубік, то після однієї із сесій депутати дружно висадили вербову алею біля мосту, що неподалік зооветеринарного технікуму. Цей рукотворний пам'ятник довкілля милує зір і тішить душу всіх сучасників.

Звісно, за громадською роботою не забувала і про службові обов'язки. За десять років завідування у дитсадку №1 провели капітальний ремонт приміщень, збудували кухню із сучасним електроустаткуванням, льох для зберігання овочів, металеву огорожу, обладнали квітники, частково заасфальтували територію. А коли у 1973 році Валентині Петрівні довірили очолити новозбудований дитсадок №3, то і тут не збавила господарсько-виховних обертів. Тоді дошкільний заклад був перевантажений: в окремі роки тут замість 140 дітей перебувало 220, а наповнення груп досягало 38-42 хлопчиків і дівчаток замість оптимальної

кількості 25. Власне, такі велелюдні параметри хоча і вносили певний дискомфорт у педагогічний процес, але заодно і тіснили, спонукали до дій та активності. Тоді колектив дитсадку об'єднав ігрові майданчики, квітники, збудував теплицю. Втім, красномовно про це свідчить такий факт: 19 років, упродовж яких дитсадок №3 очолювала В.П.Кучеренко, його колектив утримував перехідний Червоний прапор серед дошкільних закладів району.

А ось ще кілька фактів трудової, громадської біографії і заслуг педагога від Бога. Із 1964 по 1979 рік Валентина Петрівна була членом райкому Компартії України, з 1965 по 1975 – головою батьківського комітету СШ №1, дитсадок заносили на обласну дошку пошани. У нагородному списку – ювілейна медаль до 100-річчя з дня народження В.І.Леніна, значок «Відмінник народної освіти». У 1977 році її ім'я занесено до книги пошани районного відділу освіти. В освітньому активі цієї допитливої жінки і диплом випускника історичного факультету Луцького пединституту ім. Лесі Українки.

Втім, усіх заслуг цієї шанованої людини не перелічити, але її всюдисущість, поміркованість і принциповість залишили карб у долях багатьох млинівчан. І нині вона там, де необхідний її розум, досвід і мудрість. У цьому життєвому колі зоріє ще одна вершина – рідина. Син Олег, невістка, двоє розумних і гарних онуків – це її духовний Єверест, на якому черпала сили та енергію у миті вічної розлуки з чоловіком, на якому вгамовує життєву спрагу на добро, гуманність і людяність.

**Світлана ВАСИЛЮК,
заступник голови виконкому
селищної ради.**

**На фото: В.П.Кучеренко (в центрі за столом) проводить нараду.
Знімок 80-х років ХХ століття.**